

3. Zbav sa všetkých vecí zbytočných,
vynechávaj slová láskavé,
skonči s hraním, s láskou,
s obetovaním,
nemiňaj si na to čas.
4. Ludia šetria ako bláznivi,
jeden do druhého vrážajú,
snívať, túžiť, hľadať, za svojim si stáť,
nemajú už na to čas.
5. Budú ťa chcieť spraviť rovnakou
po dobrom a možno násilím,
nie však kvôli tebe, ale kvôli nim
prinútiť ťa šetriť čas.
6. Máš dosť sil, ten nápor vydržíš,
nepredáš sa za hrst' strieborných,
prejdeš cestou vo večnosti končiacou,
nenecháš si zobrať čas.

- 4 -

MORGAN

Wabi Daněk

1. ^DOdplouvám, ^{Emi7}za mnou prístav hoří,
^Dlodi planou,
odplouvám, príznaky se
^{Emi7}noří do vln ^Dzpět,
^Gslzy jak smůla ^Dčerný z plachet kanou,
^Gpočítám svoje věrný – je jich ^Dpět.
2. Oceán, jabloňový květ
se na něm zmitá,
oceán – širošířý svět, co málo znám,
kormidlo držím pevně, skoro svítá,
nebudu dávat levně to, co mám.
3. Pobřeží, a pošetilost, kterou dobře cítím,
pobřeží, a dívka,
již jsem kdysi trochu znal,
olejem napln' lampy, ať mi svítí,
moře je plné útesů a skal,
když nerozsvítíš, budu bloudit dál ...

- 25 -

- ^Ckde je více druhů zmiji,
^Gnež kdy vůbec někdo čet'
^Dtam to bylo, kde Tom Johnson
^Gvynašel svůj protijed.
2. Trochu divný byl Tom Johnson,
zdejší novousedlík,
bál se hadů, bál se smrti,
nepomoh' mu nijak zvyk,
jak tak chodil po pozemcích
mezi hady s nechutí,
stále hledal zázračný lék,
co by léčil uštknutí,
Když šel kolem řeky Mooki,
řekl mu tam Billy King:
„Had když kousat velká člověk,
ten bejt rychle mrtvá, pink!,
had když kousat do goanna,
ať mě zabít silná hrom,
goanna, ten chytrá ještěř,
živ bejt, von sníst malá strom!“

- 6 -

3. Kdybych se narodil před sto lety,
byl bych vazačem knih,
u Prohazků dělal bych od pěti do pěti a
sedm zlatek za to bral bych,
měl bych krásnou ženu a tři děti,
zdraví bych měl
a bylo by mi kolem třiceti,
celý dlouhý život před sebou, celé
krásné dvacáté století.
4. Kdybych se narodil před sto lety
v jináčí době,
u Larischů na zahradě trhal bych květy,
má lásko, tobě,
tramvaj by jezdila přes řeku nahoru,
slunce by zvedalo hraniční závoru
a z oken voněl by sváteční oběd.
5. Večer by zněla od Mojzese
melodie dávnověká,
bylo by léto tisíc devět set deset,
za domem by tekla řeka,
vidím to jako dnes: šťastného sebe,
ženu a děti a těšinské nebe,
ještě že člověk nikdy neví, co ho čeká.

- 23 -